

Arrest

nr. 60 281 van 27 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Griekse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 april 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 33 715 van 3 november 2009.

Gezien het arrest nr. 211 013 van de Raad van State van 3 februari 2011.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BOSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Griekse nationaliteit te zijn.

De verzoekende partij komt op 3 november 1968 België binnen onder de naam C.F.H., van Turkse nationaliteit. Zij verklaart gehuwd te zijn met een vreemdeling die in België gevestigd is. Op 5 juli 1973 wordt zij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

In de loop van december 2008 komt de werkelijke C.F.H., van Turkse nationaliteit, België binnen. Op 13 januari 2009 onderzoekt de politie van Maasmechelen de zaak en stelt vast dat de verzoekende partij in werkelijkheid A.T. van Griekse nationaliteit is. Zij beschikt over een geldig Grieks nationaal paspoort.

De verzoekende partij verklaart dat zij indertijd is meegekomen naar België met een Turkse man van wie ze zwanger was. De werkelijke echtgenote van deze man, C.F.H., bleef in Turkije. De verzoekende partij erkent dat zij gebruik gemaakt heeft van de identiteit van de werkelijke echtgenote, onder druk van de man.

Op 13 januari 2009 wordt aan de verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt ingetrokken. Het beroep dat de verzoekende partij had ingesteld tegen dit bevel wordt bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24 380 van 11 maart 2009 zonder voorwerp verklaard.

Op 26 januari 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van het vestigingsrecht van de persoon die zich bediend heeft van de naam C.F.H. Tegen voormelde beslissing van 5 maart 2009 dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 10 juni 2009 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep bij arrest nr. 28 480.

Op 7 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.01.2009 werd ingediend door:

*T., A. (...)
nationaliteit: Griekenland
geboren te Limnia op 12.04.1935
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”

Op 3 november 2009 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest met nummer 33 715 de bovenvermelde beslissing.

De verwerende partij dient op 3 december 2009 een cassatieberoep in bij de Raad van State tegen het arrest van 3 november 2009 met nummer 33 715 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad van State vernietigt dit arrest bij arrest van 3 februari 2011 met nummer 211.013.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij vraagt het voordeel van de kosteloze rechtspleging daar zij niet over de nodige inkomsten beschikt om de kosten van de procedure te dragen en in geval de Raad geen rechtsbijstand

kan toekennen, vordert zij om in de mogelijkheid gesteld te worden om binnen een nader te bepalen termijn het rolrecht te voldoen. De verzoekende partij vraagt eveneens om de verwerende partij te veroordelen tot de eventuele gerechtskosten.

De Raad kan geen gerechtskosten opleggen voor beroepen ingediend voor 1 april 2011 en evenmin het voordeel van de rechtsbijstand toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. De verzoekende partij citeert de motivering van de bestreden beslissing en benadrukt het onderdeel *'aanvraag ging niet vergezeld van een kopie'*. Vervolgens citeert de verzoekende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en benadrukt het gedeelte van dit artikel dat luidt: *'op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitskaart beschikt'* en *'De voorwaarde dat een vreemdeling beschikt over een identiteitskaart'*. De verzoekende partij stelt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nergens vereist dat een kopie van de identiteitsdocumenten bij de aanvraag dient gevoegd te worden. In zoverre dit door een andere bepaling zou opgelegd zijn, hiernaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing zodat de motiveringsplicht is geschonden doordat zij niet in staat is na te gaan op welke bepaling de beslissing dan wel gebaseerd is.

3.1.2. De verwerende partij benadrukt in haar nota met opmerkingen naar aanleiding van het tweede middel nog dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt om welke redenen zij de toen voorgelegde identiteitsdocumenten niet toevoegde aan haar aanvraag en dat het aan de verzoekende partij toekomt haar aanvraag te staven aan de hand van de bij wet gestelde documenten. Zij stelt ook dat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden als zou zij vrijgesteld zijn van deze voorwaarde louter en alleen omdat zij het voorwerp uitmaakt van een politieel onderzoek.

3.1.3. In de repliekmemoirie geeft de verzoekende partij met betrekking tot het eerste middel aan dat de verwerende partij stelt dat de onontvankelijkheid van de aanvraag gebaseerd is op artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarna zij het artikel citeert. De verzoekende partij meent dat het duidelijk is dat de voormelde bepaling betrekking heeft op de regularisatieaanvraag krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op basis van medische redenen terwijl haar aanvraag van 27 januari 2009 gebaseerd is op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dat zelfs in zoverre men *per impossibile* zou aannemen dat deze of een gelijkkluidende bepaling van toepassing is op de aanvraag dewelke zij heeft gedaan, dan kan de gebrekkige motivering niet opgevangen worden door deze te vermelden in de nota met opmerkingen van de verwerende partij, daar de essentie van de formele motiveringsplicht vergt dat deze in de beslissing zelf is weergegeven. De verzoekende partij concludeert dat de loutere verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet welke handelt over het 'beschikken' van een identiteitsdocument, niet afdoende is, temeer omdat zij wel degelijk beschikte over een identiteitsdocument en ontegensprekelijk blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was.

3.1.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij

de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Daargelaten de vraag of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dat de aanvrager van een machtiging tot verblijf identiteitsdocumenten bij de aanvraag dient te voegen, rust de bewijslast in beginsel op de aanvrager die dient aan te tonen dat hij wel degelijk over de vereiste documenten beschikt of dat hij deze onmogelijk kon verwerven in België. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 26 januari 2009 niet meldt of zij over de vereiste identiteitsdocumenten beschikt. Noch argumenteert de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf dat een bewijs van identiteit zich al in het administratief dossier bevindt. De gemeente maakt naar aanleiding van het overmaken van de aanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken melding van de valse identiteit waarvan de verzoekende partij gebruik maakte, maar meldt niet of de verzoekende partij over identiteitsdocumenten beschikt. Van de verwerende partij kan *in casu* niet verwacht worden dat zij bij gebreke aan concrete gegevens in de aanvraag elk bestaand administratief of politieel verslag controleert. Evenmin toont de verzoekende partij in haar aanvraag aan dat dergelijk identiteitsdocument onmogelijk kon verworven worden in België. In de aanvraag om in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden zet de verzoekende partij enkel uiteen waarom ze tot verblijf gemachtigd dient te worden.

Derhalve kon de verwerende partij er redelijkerwijze van uitgaan dat de verzoekende partij niet over een identiteitsdocument beschikt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“het redelijkheidsbeginsel, fair-play beginsel, beginsel van behoorlijke dossierbehandeling o.a.”*

3.2.1. De verzoekende partij meent dat indien de verwerende partij verwacht dat een kopie van de identiteitskaart bij de aanvraag dient gevoegd te worden om na te gaan of aan de voorwaarde van het beschikken van een identiteitsdocument is voldaan, zij de verzoekende partij moest uitnodigen en haar uit te nodigen haar aanvraag te regulariseren. De verzoekende partij meent dat het niet redelijk is om deze, door de verwerende partij toegevoegde voorwaarde, te gaan hanteren op straffe van onontvankelijkheid of nietigheid als het ware. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat ze over een identiteitsdocument beschikte. De verzoekende partij stelt dat *“Het hoger vermelde beslissing van 05.03 .2009(stuk 2) ten aanzien van verzoekster van de DVZ bevat een uitvoerige uiteenzetting van de feiten waaruit dit blijkt: “...Uit het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken (huidig verweerster notabene!) blijkt verder dat ... Na onderzoek van de lokale politie Maasmechelen (zie rapport aan de vreemdelingendienst van Maasmechelen,) blijkt dat de vrouw ingeschreven in de bevolkingsregister in werkelijkheid T., A. (...) (huidig verzoekster) is, geboren te Limnia op 12.04.1935 en van Griekse nationaliteit. Zij legt een geldig Grieks nationaal paspoort voor met nummer (...)en een Griekse identiteitskaart met nummer (...). Zij verklaarde voor de lokale politie ook dat..”*

3.2.2. De verwerende partij verwijst naar de bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat het voorleggen van identiteitsdocumenten voorgeschreven staat op straffe van onontvankelijkheid van de aanvraag. In de mate dat er in januari 2009 inderdaad een politieel onderzoek werd gevoerd in het kader van de voorgehouden Turkse identiteit, dat haar verblijfsrecht werd ingetrokken en dat zij Griekse identiteitsdocumenten voorlegde, dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt om welke redenen zij de toen voorgelegde identiteitsdocumenten niet toevoegde aan haar aanvraag. De verwerende partij stelt dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar aanvraag te staven aan de hand van de bij de wet gestelde documenten. Zij kan niet dienstig voorhouden dat zij zou vrijgesteld zijn van deze voorwaarde louter en alleen omdat zij het voorwerp uitmaakt van een politieel onderzoek. De verwerende partij stelt dat het tweede middel ongegrond is.

3.2.3. In haar repliekmemoirie stelt de verzoekende partij dat: *“Het bestreden besluit is wel degelijk in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur ondermeer het redelijkheidsbeginsel, fair-play beginsel, beginsel van behoorlijke dossierbehandeling.*

De houding van verweerster is een moderne administratie onwaardig en beschaamt het rechtmatige vertrouwen dat een burger mag stellen in haar.

Nu dat vaststaat dat ze kennis had van het feit dat verzoekster beschikt over identiteitsdocumenten is haar beslissing om de voorwaarde van art. 9bis in te roepen manifest te kwader trouw en tegen het fair-play beginsel.

Verzoekster maakte niet louter “het voorwerp uit van een politieel onderzoek” zoals verweerster het stelt maar het was een onderzoek het bestaan en inhoud waarvan de DVZ van op de hoogte was. Verzoekster verwijst hiervoor naar de uiteenzetting in het tweede middel van haar verzoekschrift.

Bovendien is de beslissing van de DVZ om de aanvraag onontvankelijk te verklaren onredelijk nu dat zij, in de veronderstelling dat ze te goeder trouw was, de voorwaarde van art.9bis kon nagaan door simpelweg het administratief dossier te openen of een kopie van de identiteitsdocumenten op te vragen bij verzoekster.”

3.2.4. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is niet gegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat

doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt wordt *in casu* terecht gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen wordt omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij erkent dat ze deze documenten niet aan haar aanvraag gevoegd heeft, doch stelt ze dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat ze over identiteitsdocumenten beschikte.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2478/001, 33) blijkt dat, in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, het bezit van een paspoort of gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is. Met verwijzing naar de toelichting met betrekking tot artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren”*. Hieruit kan dus afgeleid worden dat bij onzekerheid over iemands identiteit de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij stelt terecht dat het administratief dossier een Griekse identiteitskaart en een Grieks paspoort bevat en dat in de beslissing van 5 maart 2009 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot intrekking van het vestigingsrecht van de persoon die zich bediend heeft van de naam C.F.H naar een Grieks paspoort en een Griekse identiteitskaart verwezen wordt. In de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 januari 2009 wordt evenwel niet uitdrukkelijk verwezen naar een reeds bestaand dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken of naar identiteitsdocumenten die eerder werden neergelegd zodat geen link kan gelegd worden tussen de persoon die de aanvraag op 26 januari 2009 indient en de Griekse identiteitskaart en het Griekse paspoort die zich in het administratief dossier bevinden. De aanvraag van 26 januari 2009 bevat geen elementen die toelaten de verzoekende partij te vereenzelvigen met de titularissen van de identiteitskaart en het paspoort die in het verleden werden overgemaakt. In de aanvraag om machtiging tot verblijf meldt de verzoekende partij dat zij op basis van valse stukken naar België kwam, maar laat ze na aan te geven onder welke valse naam ze naar België gekomen is. De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. De gemeente Maasmechelen vermeldt in haar fax van 6 februari 2009 ter gelegenheid van het overmaken van de aanvraag, de valse naam waarvan de verzoekende partij zich bediende maar spreekt zich niet uit over het al dan niet bestaan van identiteitsdocumenten van de verzoekende partij.

Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

In zoverre de verzoekende partij met het beginsel van *‘behoorlijke dossierbehandeling’* het zorgvuldigheidsbeginsel bedoelt, wordt erop gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grieven aan.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

mevr. M. BEELEN,

rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. WIJNANTS,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

C. BAMPS